

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ
NÁVRAT STRATĚNÉHO MEČA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všechny autorské práva súvychradené.
ISBN 978-80-89515-82-0

ĽUBICA ŠTEFANIKOVÁ

**NÁVRAT
STRATENÉHO MEČA**

Grafická a technická spolupráca: Franko Štefan, Szekeres František,

Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-82-0

VENOVANIE

*Budúcej generácii na pamiatku a
priateľke Vierke, pretože bez nej by
som príbeh nenapísala.*

(autorka)

Mladý muž stál na dvore starého kaštieľa. Mal zmiešané pocity, keď vystupoval zo svojho športového auta. Nepáčilo sa mu, že musel nechať auto napospas osudu na takom nehostinnom mieste. Starý dvor a dom vyzerali dosť pochmúrne.

Hľadal si prácu, pretože jeho otec sa rozhodol, že ho už nebude podporovať. Snažil sa ho presvedčiť, ale tentoraz neuspel. Veľkú zásluhu na tom mala aj jeho nevlastná matka. Veľmi ju preto nenávidel. Ale paradoxne aj obdivoval. Urobila z jeho otca úspešného muža.

Vplyvného a mocného. A on mu kazil povest' tým, že sa opíjal s kamarátmi a peniaze prehýril na diskotékach a pochybných dovolenkách. Skrátka, užíval si spokojný život synáčika z bohatej rodiny. Lenže jeho otec mal iné plány. Chcel zo svojho syna vychovať slušného muža.

Oliver si nedal povedať, a tak musel rázne zakročiť.

Nechal mu len športové auto a niekoľko stoviek eur s tým, že viac ho podporovať nebude a všetky dlhy si musí zaplatiť sám. Tie neboli malé.

Pre neho to bol veľký šok, otec bol však tvrdý a neoblomný. Oliver nevidel, že jeho otec mal po jeho odchode v očiach slzy, len jeho žena ho utešovala, že to robí pre jeho dobro. Preto s akýmsi čudným pocitom, že sa niečo zvláštne stane, vstupoval do starého neupraveného domu. Čakala ho neľahká práca. V novinách sa dočítal, že hľadajú správcu. Jeho úlohou bude budovu nielen opraviť, ale starať sa o bezproblémový chod domácnosti. Také dievča pre všetko, hovoril si prichádzajúc k dverám domu. Dlhú chvíľu stál pri aute, kým sa nakoniec rozhodol, že ponuku predsa len prijme. Nič iné mu nezostávalo, jeho veritelia boli neoblomní, ale hlavne tvrdí a agresívni. Len ťažko zamaskoval modrinu pod okom, ktorá pripomínala stretnutie s jeho dávnym priateľom. Dlhoval niekoľko tisíc eur a čas splatnosti už dávno pominul. Ani otec netušil, na čo tie peniaze minul. Nechcel sa priznať, že to boli ľahké dievčatá. Prvé dni po odchode z domu sa potuloval kade-tade. Prespával u kamarátov na

pochybných miestach. Užíval si v baroch a peniaze sa míňali. Keď už mu vo vrecku zostalo len niekoľko eur, zavolať otcovi, že sa chce vrátiť a sľuboval, že bude sekať dobrotu. Ten po jeho slovách bez vysvetlenia telefónny hovor ukončil. Oliver nebol schopný slova. Jeho otec sa nikdy predtým takto nesprával. Tušil, kto stojí za jeho rozhodnutím. Macocha. Bola o dvadsať rokov mladšia ako otec, Oliverovi mohla byť staršou sestrou. Jeho pokusy o zvädzanie prehliadala. Neskôr mu dala najavo, že také správanie nebude tolerovať. Ak s tým neprestane, všetko povie otcovi. Vedel, čo by nasledovalo. Otec mu hneď na začiatku povedal, že ak by sa niečo podobné stalo, zabudne, že je jeho synom. Alica bola v niektorých záležitostiach nekompromisná. Možno mu chcela nahradiť matku. Lenže bola na to príliš mladá a vlastné deti nemala. Juraj, Oliverov otec sa už na to necítil. Mal päťdesiattri rokov a úspešnú kariéru nielen za sebou, ale ešte aj pred sebou. Vždy elegantný, usmievavý a dobre vyzerajúci štíhly muž bol pre mladé ženy veľkým lákadlom. V láske mal šťastie. Jeho druhá

žena bola milá a láskavá. Pravý opak prvej. Nešla po jeho peniazoch, ako mnohé pred ňou. Veľa žien sa ho snažilo zviest', pretože bol veľmi dobrou partiou.

Alica sa snažila Olivera zmeniť k lepšiemu. No bolo to skôr horšie. Nepomáhalo nič. Zostalo už len jediné riešenie. Nekompromisný odchod z domu. Olivera to zasiahlo viac, ako si bol ochotný pripustiť. Nevedel sa s tým vyrovnáť. A odvtedy v noci nemohol spať. Prečo sa to muselo stať práve jemu? Ved' si len užíval, ako všetci ostatní okolo neho. Nechcel vidieť chyby svojich rovesníkov. Drogy, alkohol, nezáväzný sex. Len tak, zo zábavy, ved' žijeme len raz. No nie? Lenže takýto spôsob života bol nákladný. Oliver nikdy skutočne nepracoval. Bol zamestnaný v otcovej firme, kde dostával plat. Mohol si prísť do práce, kedy sa mu zachcelo. Rozumel sa počítačom, aj o financiách čo-to vedel. Ale ani jeden deň nevydržal v práci osem hodín ako ostatní zamestnanci. Otec dokonca pracoval viac ako dvanásť hodín, no to Oliver nechcel vedieť. Ako dieťa mu vyčítal,

že ho doma skoro ani nevidí, no výhody v podobe pohodlného života prehliadal. Preto nemal inú skúsenosť a myslel si, že ako mladý vzdelaný človek sa zamestná, kedy bude chcieť. Opak bol pravdou. Sklamanie z neúspešných pohovorov sa stupňovalo. Začínal byť skeptický. Hlad ho však prinútil zobrať aj prácu, ktorú nenávidel. Niekoľko brigád mu zabezpečilo jedlo na pár dní. Lenže on potreboval trvalé riešenie. Hrdosť mu bránila vrátiť sa domov. Pokorenie bolo horšie ako smrť. Preto sa rozhodol, že prijme miesto správcu v dome. Nič o tej práci nevedel, ale okolnosti ho prinútili zmeniť svoje rozhodnutie. Naďalej sa vyvážal vo svojom drahom športovom aute. Lenže benzín tiež niečo stojí a zásoby od otca sa minuli už dávno. V bruchu mu škŕkalo od hladu. Poslednýkrát jedol včera večer. Tvár mal utrápenú a strhanú. Bol z domu preč už viac ako pol roka. Odvtedy sa spokojne nevyspal a nenajedol. Jeho črty prezrádzali trápenie, ktoré si nechcel pripustiť. Keď jeho priatelia zistili, že je bez práce, bez peňazí a postavenia, vykašľali sa na neho.

Aj dievčatá, čo ho predtým obletovali sa kamsi stratili. Ani Agáta neostala, vysmiala sa mu do očí. Tým, že ho otec vyhodil a stratil výhodné zamestnanie, u nej klesol na úroveň úbožiaka a niktoša. Aj kvôli tomu bol nútený prijať prácu, ktorú ponúkal inzerát v miestnych novinách. Netušil, ako práce okolo domu zvládne, veď nič také predtým nerobil. Lenže to bola posledná možnosť, ako sa niekde ubytovať a dostať jedlo.

Zazvonil na zvonček. Stál tam niekoľko minút a už chcel odísť, ale dvere sa pomaly otvorili a on pozeral na útlu starenku. Premeriavala si ho prísnyim pohľadom.

Po niekoľkých sekundách pohľad ženy znežnel. Pozvala ho dnu.

„Len poďte, už vás čakáme. Myslím, že prichádzate v pravý čas.“

Tie slová počul neskôr ešte veľakrát, ale už len vo svojej hlave. Pousmial sa na starú ženu a vošiel do kaštieľa.

Dom stál na periférii mesta od nepamäti. Každý sa mu oblúkom vyhýbal, pretože sa šepkalo, že v ňom straší.

On tým poverám veril ako dieťa, no teraz bol dospelý a povery považoval za detské výmysly. Svet bol preňho gombička, veď mal dvadsaťpäť rokov. Starena ho viedla chodbou, ktorá vyzerala dosť strašidelne. Pochmúrna, tmavá, bez života. Ovanul ho akýsi zvláštny chlad. Na stenách viseli obrazy a trofeje z lovu. Zaprášené, pôsobili hrozivo. Naháňali strach a vyvolávali zmiešané pocity. Ani Oliver ich nedokázal zahnať, ale napriek všetkému poslušne kráčaľ a usilovne premýšľal.

Len čo sa trochu pozbieram, hneď odtiaľto odídem. Ale nie dnes. Dnes musím vydržať čokoľvek, som hladný a nemám kde spať.

V parku na lavičke, kde som spal posledné dve noci, je zima. Dnes a zajtra vydržím, a potom sa uvidí.

Nestačil sa spamätať a spolu so starenkou vstúpili do veľkej obývacej izby.

„Mladý muž, počkajte prosím tu. O chvíľu príde pani domu. Nech sa páči, posaďte sa.“ - otočila sa a odišla.

Oliver osamel. Poobzeral sa vôkol seba. Izba sa mu páčila. Bola zariadená v stredovekom štýle. Na stenách dýky a meče. Veľký perzský koberec dodával izbe zvláštne čaro prepychu a útulnosti. Nebol síce nový, ale ešte stále bol veľmi pekný a honosný. Nábytok štýlový, uprostred izby veľký stôl. Pri okne pohodlné kreslá. V príborníkoch nespočetné množstvo rôznych šálok, misiek, tanierov a iných nádobiek. Myslel si, že tu bude pusto a prázdno a všetko zanedbané, ale bolo to len zdanie. To len zvonku bol dom ošumelý a pôsobil odstrašujúco. Vnútri, okrem chodby bolo teplo, čisto a útulne. Preto nevedel, aká práca ho vlastne čaká. Začínal ľutovať, že sem vôbec prišiel. Ale bolo už neskoro. Ako tak prechádzal po miestnosti a obdivoval krásne starodávne predmety, zbadal na stene uprostred visieť nádherne vypracovaný meč. Bol veľký a zrejme aj ťažký. Leskol sa a vzbudzoval rešpekt. Chvíľu si ho obzeral a zrazu zatúžil vziať ho do ruky. Načiahol sa a zvesil zo steny. Meč bol naozaj ťažký, ale nie až tak, aby ho

neuniesol. Sedel mu do ruky ako zadok na šerbel'. Spomenul si na svoju starú mamu, lebo ona toto slovné spojenie používala často. Trochu ním zamával vo vzduchu. Meč krájal vzduch ľahko, ako nôž maslo. V izbe svišťalo a zunelo, meč spieval svoju dávno zabudnutú pieseň. Predstavoval si, že je stredovekým rytierom, ktorý sa cvičí do boja. Zabudol na celý svet a rúbal mečom neviditeľného nepriateľa. Hra sa mu natoľko zapáčila, že si nevšimol, ako ho so zamračeným pohľadom sledujú dve ženy. Jedna stará a druhá mladá a veľmi pekná. Jeho hra trvala niekoľko minút a bola by možno trvala aj dlhšie, ale zrazu ich zbadal a zháčil sa. Nevedel, čo povedať a urobiť. Prvá sa spamätala stará pani.

„Mladý pán, nepatrí sa brať cudzie veci. Neublížili ste si? Je to zbraň. Mocná zbraň. Nepatrí do rúk deťom, ale mužom. Prosím, vráťte ho na miesto! Bude to lepšie pre všetkých. Aj pre vás. Ďakujem.“ - povedala už pokojnejším hlasom, keď videla meč na mieste.

Aj Oliver si vydýchol.

Urobil som poriadnu hlúposť! Načo som ten meč zvesoval? Správam sa ako decko.

Potrebujem túto prácu, lebo inak umriem od hladu. Nebudem predsa kradnúť, aby som sa najedol. OK, už budem naozaj sekať dobrotu.

Tá žena je krásna, možno sa jej zapáčim a dostanem teplé miestečko. Ved' so ženami som to vždy vedel.

„Prepáčte, už sa to viac nestane. Ten meč je veľmi pekný, neodolal som. Ešte raz prepáčte. Prišiel som kvôli zamestnaniu. Inzerovali ste v novinách, že hľadáte správcu domu. Rád by som pre vás pracoval. Ak je miesto ešte voľné.“

Mladá žena si ho pozorne premeriavala. Prestávala sa mračiť a skúmavo na neho hľadela. Páčil sa jej od prvej chvíle. Bola v šoku, keď zbadala meč v jeho rukách. Ten meč bol zvláštny. Väčšina, skoro každý muž, ktorý ho vzal do ruky, ho s výkrikom pustil na zem. Rukoväť mu totiž spálila dlane natoľko, že sa musel liečiť zo zranenia niekoľko týždňov. A tento tu sa s ním hrá ako dieťa so

svojou hračkou. Nevedela, čo si má myslieť. Mladý muž vyzeral ako niekto, kto nutne potrebuje pomoc a záchranu. Lenže vyzerá to tak, že on zachráni ich.

„Áno, miesto je ešte voľné. Môžete nastúpiť okamžite, ak máte záujem. Vašou prvou úlohou bude obslúžiť ma pri večeri. Je čas a Alžbeta už nevládze. Bude vám radiť. Určite jej pomoc časom oceníte. Všetky práce budete vykonávať osobne. Súhlasíte? Na plate sa určite dohodneme. Budete bývať spolu s nami. Potrebujeme mužskú ochranu. Všetky povinnosti vám vysvetlím pri večeri. Prestrite pre troch, Alžbeta bude večerať s nami. Zatiaľ dovidenia. Stretneme sa v jedálni. Pomôž pánovi.“

„Ako sa vlastne voláte?“

„Som Andrea. Pre vás a pre ostatných pani Andrea.“

Oliver sa usmial. Vyzerá to preňho nádejne. Dokonca o chvíľu dostane aj najesť. Na krátku chvíľu zabudol na hlad a únavu. Andrea bola veľmi pekná. Tmavovláska s očami čiernymi ako noc. Boli plné niečoho, čo nevedel identifikovať.

„Som Oliver. Oliver Gabriel. Ďakujem, budem sa snažiť. Urobím všetko pre to, aby ste boli so mnou spokojná.“ - podával jej ruku, ale ona ju neprijala, len na neho pozrela a bez slova odišla do inej časti domu.

To čo malo byť? Krava! Správa sa, akoby sme žili v stredoveku. Ako nejaká hradná pani. To som si zase dal! No dnes tu musím vydržať a zajtra sa uvidí. Oliver, Oliver, že si radšej nepočúval otca. Dnes by si sedel v bare a popíjal pivečko. Na kolenách by ti sedela nejaká kráska a svet by bol nádherný. No ty nie. Ty musíš robiť všetko po svojom, a preto dnes budeš večerať ktoviečo. Tak ti treba. - nadával si Oliver.

S hundraním pomaly kráčal za Alžbetou. O pár sekúnd vošli do moderne vybavenej kuchyne. Až mu vyrazilo dych. Niečo podobné videl v katalógoch a na internete. Tu, v tomto zvláštnom dome, by čakal špinavú kuchyňu so starou tučnou kuchárkou. Lenže opak bol pravdou. Žena mu všetko postupne poukazovala.

Jedlo bolo hotové, stačilo ho len naservírovať. Vzala Olivera do jedálne a spolu upravili stôl na večeru pre troch. Vyzeralo to ako v najdrahšej reštaurácii. Honosne a luxusne. Nechápal nič, a preto mlčky vykonával príkazy, ktoré mu dávala Alžbeta.

Kde do pekla som sa to dostal? Smrdí to tu, veru smrdí a poriadne. Zajtra skoro ráno odídem, ani minútu tu neostanem. Nie, ani minútu. - sľuboval si Oliver.

To však ešte netušil, že jeho odchod sa odkladá na neurčito. Čakala ho neľahká úloha. Ale on o nej ešte ani nechyroval. Nemohol vedieť, že len on jediný je schopný túto úlohu splniť.

Zaspal hneď, ako si ľahol do postele. Jeho poslednou myšlienkou bolo, že skoro ráno odchádza, pretože tento dom bol stále viac záhadnejší. Večera dopadla dobre, pani domu bola nadmieru spokojná. Ani sám netušil o svojich schopnostiach a zručnostiach. Páčilo sa mu večerať v spoločnosti krásnej ženy. Andrea bola v najkrajšom veku. Odhadoval jej tridsať rokov.

Obliekla sa slávnostne, akoby mala prísť dôležitá návšteva. Aj Alžbeta sa vyparádila, ak sa dalo niečo také povedať o žene, ktorej ťahalo na osemdesiatku.

Čo ma tu čaká? Kládol si stále tú istú otázku Oliver.

Určite nič dobré.

Jeho izba bola útulná. Taká malá miestnosťka. Stála v nej posteľ, skriňa, stôl a stolička. Nič viac. Skutočne izba sluhu, pomyslel si. Čert mi bol dlžný tento dom, vpravieval si často. Lenže čo mu ostávalo? Vrecká prázdne, brucho si pýtalo jest'. Ani hlavu nemal kam skloniť. Mal chuť na cigaretu, ale kde na ňu vziať? Chcel si požičať ďalšie peniaze, no všetci kamaráti mu odmietli pomôcť. Preto sa rozhodol, že hneď z prvej výplaty si kúpi väčšiu zásobu obľúbenej značky cigariet.

S ponúknutým platom súhlasil. Päťsto eur za mesiac nie je na zahodenie. Bol zvyknutý na väčší príjem, ale to bolo v otcovej firme. Uvedomoval si, že mnohí jeho rovesníci pracujú za oveľa menšiu mzdu niekde vo fabrike, alebo za pásom. On mal napriek všetkému väčšie šťastie. Preto sa snažil, aby svoju nadriadenú, ako nazval

Andreu, nesklamal. Jedlo bolo chutné, atmosféra dokonca uvoľnená. Zo začiatku všetci traja mlčali, nevedeli nájsť tému na rozhovor. Alžbeta po večeri vstala, povedala, že je unavená. Andrea kývla hlavou a stareňka odišla. Muž a žena sa na seba dívali. Prvá sa ozvala Andrea.

„Tak ako? Už ste sa zabývali? Viem, že to nie je práca pre muža. Ale nikto iný sa neprihlásil. Všetci sa boja. Som si istá, že tu ostanete a všetci traja budeme žiť spokojne a šťastne. Čo na to poviete? Nechutí vám? Len sa ponúknite, je tu dost' jedla aj pre regiment. Škoda, že sem nikto nechce prísť. Návšteva by ma potešila.“

Oliver zdvihol hlavu od taniera. V skutočnosti mu chutilo veľmi, veď tak dobre sa nenajedol už dávno. Snáď len doma, keď jeho mama ešte žila s nimi. Ale tie časy sa nenávratne skončili, keď mal dvanásť rokov. Sám nevedel, prečo ho to napadlo práve teraz.

„Nie, veľmi mi chutí. Ale je neskoro, v takú hodinu nezvyknem jesť.“

Čo to táram? Veď by som to zožral všetko aj sám a hneď.

„V poriadku, chápem vás. Poviem vám, čo budete robiť, za čo budete dostávať plat. Je to skôr práca pre ženu, vlastne to všetko robila Alžbeta. Lenže o dva mesiace bude mať osemdesiat rokov a ja od nej skutočne nemôžem žiadať, aby pracovala osem hodín denne. Budete nakupovať, upratovať, variť, prať. Mužské práce okolo domu hádam zvládnete tiež. To je všetko. Možno sa vám to zdá čudné, ale skutočne niekoho potrebujeme. Dnes výnimočne som zostala doma, inak skoro každý večer odchádzam na stretnutie mimo domu. Cez deň odpočívam a neželám si, aby ste ma vyrušovali. Nič nie je také dôležité, aby to nemohlo počkať do večera. Nemám žiadnych príbuzných, ani priateľov, ktorí by ma mohli kontaktovať. Po čase sa zapracujete a možno sa vám v dome bude páčiť. Nikdy tu nepracoval žiadny muž, o všetko sa starala len Alžbeta. Zajtra vám ukáže izby, ktoré ste ešte nevideli. V jednej je počítač, ktorý je napojený na internet. Takže nie sme nemoderní. Dúfam, že máte mobilný telefón. Občas ho budete potrebovať. Až si zvyknete a ja budem s vami spokojná, prest'ahujete

ženy volajú buď Dariny, alebo Amálie. Na počesť našich slávnych predkov. Ešte niečo? Ponáhl'am sa, musím ísť do práce.“

„Prosím? Mohla by si mi to zopakovať?“ - vydýchol prekvapený Oliver.

Nezmohol sa na slovo. Mal v hlave totálny zmätok.

Dúfal, že všetko čo si pamätal, bol iba sen, ale prsteň na jeho a Darininej ruke ho presvedčil o tom, že sen to asi nebol.

„Mohla, ale až keď sa vrátim. Bývam teraz u vás. Kým sa nevráti Alica z nemocnice, budem sa starať o domácnosť. Ahoj.“ - kývla na pozdrav a nechala stáť Olivera uprostred ulice.